

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. XIX. In Christo se primum excellentis Sapientiae auctoritatem, item corpus & animam, non vero divinitatem agnoviße, quam Christi animam esse Alipius cum Apollinaristis credit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

nicæ pellicæ nostræ : & lassî profternerentur in eam , illa autem surgens levaret eos.

NOTÆ.

- a *Miscens se carni, &c.*) Miscuit Christus divinitatem suam, cui capiendæ invalidi eramus, carni nostræ, ut nobis, quemadmodum ait S. Leo & humilitate congrueret, & divinitate præcelleret : nisi enim esset homo verus, non præberet exemplum. Lac nobis præbuit divina sapientia, & per humanitatis humilitatem depressit superbiam nostram : ut nos erigeret ad divinitatis amorem in terris, & perduceret ad ejus fruitionem in cælis.

Serm. 1.
de nativ.

CAP. XIX.

In Christo se primum excellentis Sapientia autoritatem, item corpus & animam, non vero divinitatem agnovisse, quam Christi animam esse Alipius cum Apollinariis credidit.

1. **E**GO vero aliud putabam, tantumque sentiebam de Domino Christo meo, quantum de excellentis sapientiæ viro, cui nullus posset æquari; præsertim, quia mirabiliter natus ex virgine, ad exemplum contemnendorum temporalium pro adipiscenda immortalitate, divina pro nobis cura, tantam autoritatem magisterii meruisse videbatur. Quid autem sacramenti haberet; *verbum caro factum*, ne suspicari quidem poteram. Tantum cognoveram ex iis, quæ de illo scripta traderentur (quia manducavit, bibit, dormivit, ambulavit, exhilaratus est, contristatus est, fermocinatus est) non hæsisse carnem illam verbo tuo, nisi cum

Ioa. 1. 14.

cum anima & mente humana. Novit hoc omnis, qui novit incommutabilitatem verbi tui, quam ego jam noveram, quantum poteram, nec omnino quicquam inde dubitabam. Etenim nunc movere membra corporis per voluntatem, nunc non movere: nunc aliquo affectu affici, nunc non affici: nunc proferre per signa sapientes sententias, nunc esse in silentio: propria sunt mutabilitatis animæ & mentis. Quæ si falsa de illo scripta essent, etiam omnia periclitarentur mendacio: neque in illis literis, ulla fidei salus generi humano remaneret.

2. Quia itaque vera scripta sunt, totum hominem in Christo agnoscebam: non corpus tantum hominis, aut cum corpore, sine mente animum, sed ipsum hominem: non persona veritatis, sed magna quadam naturæ humanæ excellentia, & perfectiore participatione sapientiæ, præferri cæteris arbitrabar. *b* Alipius autem Deum carne indutum, ita putabat credi à Catholicis, ut præter Deum & carnem, non esset in Christo anima, mentemque hominis non existimabat in eo prædicari. Et quoniam bene persuasum tenebat, ea quæ de illo memoriæ mandata sunt, sine vitali & rationali creatura non fieri, ad ipsam Christianam fidem pigrius movebatur. Sed postea hæreticorum Apollinaristarum hunc errorem esse cognoscens, Catholicæ fidei collatus & contemperatus est. Ego autem aliquanto posterius didicisse me fateor, in eo quod *verbum caro factum est*, quomodo Catholica veritas à Photini falsitate dirimatur. Improbatio quippe hæreticorum facit eminere, quid Ecclesia

Joan. 1 f.
b. 4.

Ecclesia tua sentiat, & quid habeat sana doctrina. Oportuit enim & hereses esse, ut probati manifesti fierent inter infirmos. 1 Cor. 12. 19.

N O T Æ.

- a Ego vero aliud putabam) Antequam S. D. mysterium incarnationis, & unionem humanæ naturæ cum divina agnosceret, in Photini errore aliquandiu hæsit: existimans Christum purum hominem esse, & sola magna quadam humana natura excellentia, & perfectiore participatione Sapientie præferri cæteris. De hæresi autem Photini V. eundem & S. Epiphanium. hæresi 45. ad Quodvult. d.
- b Aliquis autem Deum carne indutum, &c.) hærebat nempe in errore Apollinaristarum, qui de anima Christi à Catholica dissenserunt, Deum Christum carnem sine anima suscepisse docentes: divinitatem vero ei loco animæ fuisse, ut tradit S. D. efficaciter eos redarguens, ex incommutabilitate divini verbi, animam autem Christi variis actionibus, affectibus, mutationibus fuisse obnoxiam testatur Scriptura: fuit ergo creata & distincta à divinitate. hæresi 55.

V S V S.

1. Regulam utilem tradit S. D. Nihil nempe Scripturis falsum contineri; si enim admitteretur aliqua falsa ibi scripta esse, omnia periclitarentur mendacio, & nulla in illis literis fidei salus, humano generi remaneret. Quod alibi quoque sentit. Solis autem Scripturis sacris, hanc inconcussæ veritatis autoritatem tribuit. Ego enim, ait, fateor caritati tue, solis eis Scripturarum libris, qui jam Canonici appellantur, didici hunc timorem honoremque deferre, ut nullum eorum autcrem scribendo aliquid errasse firmissime credam. Ac si in eis aliquid offendero literis, quod videatur contrarium veritati: nihil aliud, quam vel mendosum esse codicem, vel interpretem non assécutum esse, quod dictum est, vel me minime intellexisse non ambigam. Alios autem ita lego, ut quantalibet sanctitate doctrinaque præpalleant, non ideo verum putem, quod ipsi ita senserunt: sed quia mihi vel per illos auctores Canonicos, vel probabili ratione, quod à vero non abhorreat, persuadere potuerunt. lib. 1. de doct. Christ. ep. 19. ad S. Hieron.

2. Osten-

Serm. 98
de temp.
10. 10.

1 Cor. 11.

2 Ostendit utilitatem hæresum ex eo, quod improbatio hæreticorum doctrinam Catholicam magis illustret, melius enim veritas ex falsorum comparatione fulget, ut alibi ait. *Nam si doctrina Ecclesiastica simplex esset, & nullis extrinsecus hæreticorum dogmatum assertionibus cingeretur, non poterat tam clara, & tam examinata videri fides nostra. Sed idcirco fidem Catholicam contradicentium obsidet impugnatione, ut fides nostra non otio torpescat, sed multis exercitationibus elimetur. Propter hoc denique & Apostolus dicebat: Oportet autem hæreses esse, ut probati quique manifesti fiant inter vos. Triplex itaque est hæresum utilitas. I. Illustrant doctrinam Catholicam. II. Excutiunt torporem & otium Catholicis. III. Manifestant & probant veros fideles.*

C A P. XX.

Ex Platoniorum libris admonitum se esse ad querendam incorpoream veritatem, non autem ad humilitatem: id sibi profuisse, quod ante Scripturam eos legerit.

Rom. 1.
20.

1. **S**ed tunc lectis Platoniorum illis libris, posteaquam inde admonitus, quærerem incorpoream veritatem, *invisibilia tua per ea quæ facta sunt, intellecta conspexi, & repulsus sensi, quid per tenebras animæ meæ contemplari non sinerem: certus esse te, & infinitum esse, nec tamen per locos finitos infinitosve diffundi, & vere te esse, qui semper idem ipse esses, ex nulla parte nulloque motu aliter aut aliter: cætera vero ex te esse omnia, hoc solo firmissimo documento, quia sunt. Certus quidem in istis eram, nimis tamen infirmus ad fruendum te. Gariebam plane quasi peritus: & nisi in Christo Salvatore nostro viam tuam quærerem, non*